Ο Αδερφός του Διευθυντή
Μια αληθινή ιστορία με σκιές και φως

Αδίκησαν ένα φιλο μου σε εξετάσεις και του γράφω:

Τι μου θύμισες...

Όταν σπούδαζα στην οδό Κωλέττη, προετοιμαζόμενος για την Αγγλία, όλα τα μαθήματα γίνονταν στα αγγλικά. Ήμουν μαθητής του 7 στα 40. Οι πρώτοι της τάξης έπαιρναν 23 ή 25 το πολύ. Κι όμως, υπήρχε ένα βιβλίο—εκπληκτικό—που το διάβασα μόνος μου γιατί το απολάμβανα πραγματικά.

Όταν γράψαμε διαγώνισμα, πήρα 39 στα 40. Μου έλειπε η μία μονάδα λόγω μιας μουτζούρας. Ο καθηγητής που ανακοίνωνε τους βαθμούς με είχε πάρει από κακό μάτι, επειδή έπαιζα σκάκι την ώρα που δίδασκε. Ήταν ο αδερφός του διευθυντή.

Όταν έφτασε στο όνομά μου, σάστισε. Δεν μπόρεσε να το διαβάσει. Βγήκε από την αίθουσα.

Μετά από λίγα λεπτά ξαναμπήκε και ανακοίνωσε τον βαθμό μου. Τον είχε αναγκάσει ο αδερφός του, ο διευθυντής—ένας άνθρωπος ανοιχτόμυαλος, που με είχε σε εκτίμηση. Μπορώ μόνο να φανταστώ τον διάλογο:

– Από πού νομίζεις ότι αντέγραψε; Ο πρώτος έχει γύρω στα 20 στα 40!

Εκείνη τη μέρα είχα κοιμηθεί μόλις μία ώρα. Είχα πιει πολύ την προηγούμενη. Και όμως, κάτι είχε λειτουργήσει.

Ίσως γιατί αυτός ο καθηγητής δεν δίδασκε το μάθημα στο οποίο έγραψα 39 στα 40. Ήταν δύο μαθήματα: Pure Mathematics και Applied Mathematics, με διαφορετικούς καθηγητές. Το υψηλό σκορ ήταν στα Pure, αλλά τους βαθμούς εκείνης της μέρας τους ανακοίνωνε ο διδάσκων των Applied. Αν αυτός διόρθωνε το γραπτό, πιθανότατα θα το είχε σκίσει.

Σκέφτομαι τώρα: αν έβλεπα αυτή τη σκηνή σε ταινία, θα έβλεπα τον διευθυντή να κατεβαίνει προσωπικά. Στην πραγματική ζωή, όμως, μου άρεσε περισσότερο που ξανάστειλε τον αδερφό του κάτω, για να αναγκαστεί να ανακοινώσει τον βαθμό μου. Εκεί φάνηκε η διαφορά τους.

Στην πορεία της ζωής μου έκανα πολλά λάθη. Ένα συχνό ήταν να καλύπτω τα κενά με φαντασίες. Κι όμως, πάντοτε κάτι με έσωζε—συγχρονικότητα, τύχη, ή ίσως... ο Θεός.

Γι’ αυτό, τώρα λέω ότι κάποιοι άνθρωποι είναι «αδερφοί του διευθυντή». Κωδική έκφραση για εκείνους που, χωρίς να έχουν πάντα την πρόθεση, κόβουν τα φτερά των άλλων.

Και κάποιοι άλλοι είναι οι διευθυντές. Εκείνοι που δεν χρειάζονται φωνές για να υπερασπιστούν το δίκαιο—μόνο ένα ήσυχο, βαρύ βλέμμα. Ή μια απλή εντολή: «Πήγαινε πίσω και διάβασε τον βαθμό του.»